

Čís. 2614.

Ustanovení Šu 14, odstavec druhý, nesp. říz. vztahuje se též k poplatkům notářů jako soudních komisařů.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R I 421/23.)

Stížnost notáře do usnesení rekursního soudu, jímž snížen byl poplatek, přisouzený mu soudem první stolice za projednání pozůstalosti, rekursní soud odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Stěžovatel má pravdu potud, pokud se hledí pouze k výrazu zákona, neboť ovšem odměny notářů vůbec a zejména i odměny jich jako soudních komisařů nazývá zákon, jako notářský řád a zejména »poplatkový tarif« (§ 30) poplatky, kdežto § 14 odstavec druhý n. zn. nesp. říz. mluví pouze o rekursech do rozhodnutí druhé stolice o útrátách a o poplatcích znalců — nikoli notáři, takže poplatky těchto by v tom nebyly zahrnuty. Ale nemá pravdu, přihlédne-li se k úmyslu zákonodárce, jenž je ten, aby třetí stolice, Nejvyšší soud nebyl nucen otázkou útrat nebo poplatku vůbec se zabývat, jak to z předpisů Šu 528 n. zn. c. ř. s. a Šu 14 odstavec druhý n. zn. nesp. říz. v jedno shrnutých jasně plyne. Pak ale není pochyby, že »poplatky« notářů zahrnuty jsou v jeho výrazu »útraty«, což úplně odpovídá obecnému způsobu řeči a smyslu toho výrazu v něm, neboť poplatky notáře vedle hotových nákladů nejsou ničím jiným než odměnou za práce (honorářem), ale honorář pravidelně se zahrnuje pod pojmem útrat, tak zejména honorář za práce advokátní a týmž právem i notářské.

Čís. 2615.

Je-li založeno sudiště dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. proti veřejné společnosti, platí i proti jednotlivým veřejným společníkům.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R I 434/23.)

Žalována byla firma: »Solida, továrna na obuv«, jejímž majitelem byl v době podání žaloby Willy L., převzav firmu »Solida, společnost k prodeji obuvi, B. a spol.«, jejímž byl veřejným společníkem. Žaloba opřela místní příslušnost o fakturu s doložkou sudištní, jež zaslána bývalší tehdejší společnosti Solida, nebyla jí pozastavena. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti, maje za to, že sudiště dle Šu 88, odstavec druhý, j. n. nepřechází na singulárního nástupce a že nemůže se vztahovati na Willy L-a ani jako na veřejného společníka firmy, ježto jako takový nebyl ještě kupcem. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Není sporu o tom, že Willy L. jest jediným majitelem žalované firmy a že byl osobně ručícím společníkem veřejné společnosti »Solida«, jež fakturu přijala a